

Vi passerade strax söder om Mindre Asiens bergland, ävensom ön Rhodos, den ö som en gång burit ett mäktigt minnesmärke i form av en över hamninloppet rest kolossalstaty, kolossen på Rhodos. Det har varit varmt och soligt på f.m. men det blev kyligare mot eftermiddagen med ökad molnighet.

Vi har nu kommit till lördagen den 7 nov. Båten har gått lugnt och stilla hela natten inomskärs i den grekiska arkipelagen och på morgonen angjordes åter Pireus. Cirkeln är nu sluten kring en spännande, intressant och lärorik resa i arabiska länder, med deras helt annorlunda livssyn och livsvanor än vi är uppfostrade med och vana vid. Enotria är en mindre båt än Esperia, och dess soldäck ger inte det läskydd som skulle behövas och är heller inte så trevligt som Esperias, då det är sidoplacerat. Det börjar vara kyligare nu, och den varma buljongen som serveras oss uppe på däck är därför välkommen. I Pireus var vi iland och skrev en del vykort. Vid ½2-tiden passerade vi Korintkanalen. Passagen tog precis en timme. Den är flera kilometer lång och är ca tjugo meter bred. Det är en egendomlig syn att se fartyget gå fram i denna ränna mer än 50 meter höga väggar, med några tåg- och landsvägsbroar högt uppe över våra huvuden. Kanalens smala bredd gör att endast vissa fartyg kan befara den. Då den grävdes på 1890-talet var fartygen inte så stora som nu.

Korintkanalen

Söndagen den 8 nov. Skön och solig förmiddag på däck. Till Bari i Italien, men här var kallt och blåsigt, bara 12 grader. Vi får väl antligen säga farväl till sol och värme efter det säkert varmaste och soligaste år vi upplevt. På kvällen såg Tina och jag på film som visades i 1:a klass matsal på båten. Rätt så spännande.

Måndagen den 9 nov. Kylig och blåsig morgon. Någon timmes sol på däck. Kallluft från de Jugoslaviska bergen pressas ned mot Italiens östsida. Sen hastigt dis och tjocka och mistlursignalerande. Strax före Venedig glättar dock tjockan. Tullen i Venedig snabb och enkel. Motorbåtsfärd till hotellet - Europa. Färden var ganska dyr, ca tjugofem svenska kronor. Lennart fick sin ytterrock förstörd av ett vattenskvalp vid en kanalpassage - vattnet i kanalerna är mycket smutsigt och illaluktande och motorbåtarna kör ganska hänsynslöst och gör stora svallvågor. Hotellet förnämligt, i lyxklass med stora goda rum. Sedan vi kommit i ordning gjorde vi en gondoltur bort till Piazza Roma för att kontrollera hur bilen mådde. Vid kajplatsen kan nämligen inga bilar lämnas eftersom ingen bilväg går genom denna stad utan bilen lastas av från båten till en pråm som sedan för den till ett stort garage i västra delen av Venedig intill järnvägsstationen. Husen såg illa medfarna och vattenskadade ut. Gondoljären sade att husen i Venedig sjunker ca en dm på hundra år, och att redan nu de nedre våningarna i husen längs kanalerna rymts ut på grund av att vattnet trängt in och täckt golven. Det verkade inte vidare sunt att bo ens i nästa våning i de fuktiga husen. Sedan återigen motorbåt till St.Marcusplatsen

Gondolfärd i Venedig. Lennart, Ann-Hild och Tina

med titt på klockstapeln, Campanilen, som en gång rasat ner, samt på det ståtliga Doge-palatset samt de feta och välnärda duvorna. I en glasaffär beskådade vi tillverkningen av glasdjur och pärlor till turisternas förnöjelse. Det var i sitt fack skickliga hantverkare och materialet formades lekande lätt under deras händer och den smältande sticklågan. Vi köpte en del djur och vaser. I en guldsmedsaffär köpte jag ett guldarmband till Tina och Lennart köpte också ett guldarmband till Ann-Hild samt deras vanliga sked, de köper en sked i varje stad de besöker. Sen fortsatte vi vår promenad runt piazzan och hamnade till slut på hotellet igen och intog en särdeles god middag. Hotellservicen är utomordentlig. Som exempel kan jag nämna att bläcket i min reservoirdenna tog slut. Någon insats till denna fanns inte på hotellet och inte heller hade de någon penna jag kunde köpa. Tyvärr var även affärerna stängda och öppnades inte förrän vid 9-tiden nästa dag. Alltså ingenting att göra. Men när vi satt i salongen kom en yngling och räckte fram en bricka till mig med en penna på och meddelade att de just inköpt en penna åt mig. Fint och snabbt eller hur?

Tisdagen den 10 nov. startade vi efter en tidig frukost. Ann-Hild mådde dåligt, hade migrän. Vi hämtade bilen som fanns på 5:e våningen i garaget. Sedan en rätt enformig resa i grått dis med gula fallande löv och delvis avlövdade träd. Temperaturen bara 10 grader. Så nu måste vi börja vänja oss vid ett kallare och solskenssnålare klimat. Till Lugano och ett ålderdomligt men bra hotell - Bristol - vid fyra tiden. Vi gingo ut ett slag och tittade på stan och shoppade medan

Ann-Hild tog igen sig på hotellet. Lennart köpte några leksaker till barnen och i morgon skall vi starta tidigt för vi har en lång etapp framför oss.

Onsdagen den 11 nov. gick upp med grådis över Lugano och snart regn varför denna vackra ort inte kom till sin rätt. Vi klättrade upp för Lugano-branternas och passerade så småningom Italiensk - Schweiziska gränsen. Inget mackel i tullen. Sedan var det ganska svag stigning upp till Airolo, som är ändstationen vid St.Gotthardstunneln, där vi åter placerade bilen på tågvaggen. När vi sedan kom ut på den norra sidan av tunneln var det 2-3 dm snö och plogade vägar. Lunch i Altdorff. Den fortsatta färden i snöglopp följde i stort sett de vägar vi for på nervägen. Ingen schweizare vid gränsen men vid tyska tullen fick vi visa pass och bil-carnet. I Tyskland mötte oss snöglopp och ett av ett tunt snötäcke täckt landskap. Hamnade på kvällen på vårt förut kända Zeller hotell i Stuttgart, fortsatte nästa morgon därifrån med 110 km hastighet i ett sträck i vackert höstväder. Trots allt körde Lennart fel och kom av autostradan vid Karlsruhe och vi fick sedan snirkla omkring ett tag i en knappt vaken stad, tills vi efter en halvtimme kom åter till autobahn. Vi missade nämligen en avfart och körde för långt norrut vid Karlsruhe varför vi måste fortsätta till nästa avfart och återvända till Karlsruhe på småvägar. En god lunch - sjötunga - på rasthuset i Kassel. Sedan spann bilen fram mil efter mil i ett vackert höstlandskap med ljuvligt solsken över de vida fälten, skogarna och åkrarna och kunde de sista timmarna avnjuta det svenska radioprogrammet och hörde 7-nyheterna. Så till Lloyds hotell i Bremen för övernattning och på kvällen ett besök hos Ann-Hilds syster Lulle i Delmenhorst. Trevligt hem där vi fick en svensk supé med köttbullar och bruna böror och senare Jansons frestelse. Lulles man Bengt som hämtat oss i Bremen i sin diesel-Mercedes körde oss åter dit sent på kvällen. Han skulle då övervaka lastningen av en båt som skulle vara klar för avfärd vid 4-tiden.

Fredagen den 13 nov. for Ann-Hild ensam ut till sin syster medan vi andra gick en promenad i stan medan bilen var på rundsmörjning. Fortfarande efter 19 år ser man en del bombskador från kriget i denna så svårt härjade stad. Sedan på de irriterande smala nordtyska vägarna till sista övernattningsstället, Flensburg, allt enligt planerna. Efter en del kringirrande hittade vi Bahnhof-hotel där vi inhystes.

Lördagen den 14 nov. Efter mycket noggrann tullkontroll vid danska gränsen - alla våra väskor gick igenom - och lunch på Rold Stor-Kro avverkades det danska landet i ilfart och

på kvällen var vi i Göteborg där vi övernattade på Park Hotel. Vi kände oss faktiskt som hemma, men ännu mera hemma blev det på söndagen då bilen svängde in till provinsialläkarbostaden i Herrljunga, där stora famnen bjöds oss alla av alla. Och så började sista kapitlet på vår intressanta resa, berättandet om allt det vi upplevt och erfarit.